

РЕШЕНИЕ

№ 27339

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11165** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 АПК вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по искова молба на Б. А. Г. от [населено място] ЕГН [ЕГН], срещу **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, като ответник. Искът е с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпените от него имуществени вреди в общ размер на 4100 лв., от които 300 лв. направени разноски за адвокатска защита във връзка със съдебно обжалване на Наказателно постановление №17-4332-026455 от 21.12.2017г., 3000 лв., стойността на унищожен л.а. марка „Волво 440“ с рег. [рег.номер на МПС] , 800 лв., пропуснато трудово възнаграждение за периода от 21.12.2017г. до 24.11.2018г., през който ищецът е ползвал неплатен отпуск, и неимуществени вреди в размер на 20900 лв., ведно със законната лихва върху тях от 22.11.2020г. до окончателното заплащане, претърпени от отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление №17-4332-026455 от 21.12.2017 г., издадено от началника на група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на Б. А. му е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.20, ал.2 от Закона за движение по пътищата.

В исковата молба се твърди, че на 14.11.2017 г. ищеца е бил участник в ПТП, за което му е бил съставен АУАН, в който неоснователно е бил посочен за виновен, тъй като не той е бил нарушил правилата за движение по пътищата. Вследствие на съставения АУАН изключително много се притеснил и изпаднал в

състояние на силна тревога,безпокойство съчетани с гняв и неодобрение към случилото се.Вследствие на това се стигнало и до трудна концентрация,загуба на желание за работа и постигане на цели в личен и работен план.С решение на СРС от 09.10.2018г. НП/наказателното постановление/ е било отменено. Въпреки това и към датата на предявяване на иска ищеца твърди, че продължава да изпитва силни негативни емоции, голям емоционален дискомфорт,изразяващи се в притеснения за накърнения обществен престиж и увреждане на доброто име,а също и недоверие и разколебаване в работата на държавните органи именно поради дълбоко несправедливите и напълно несъстоятелни констатации,а след това наказание, наложено с отмененото НП./л.9/.Твърди, че поради бездействие на служители на СДВР му е отказано заплащане на застрахователно обезщетение по ликвидационна преписка №210461488/2019г. поради липса на документ доказващ вината на водач на л.а. „Ф. пасат“ които е участвал в ПТП-то.

Ответникът, СДВР,в представен писмен отговор,в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. Г. и в представени писмени бележки изразява становище за неоснователност на предявените искове,поради което,по подробно изложени съображения, счита, че следва да бъдат отхвърлени.Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита предявеният иск за неимуществени вреди за доказан,поради което дава заключение,че същият следва да бъде уважен частично.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства.Приложено е АН дело №1353/2018г. на СРС, НО, 1-и състав, с решението по което е отменено НП, от което се претендират вредите в настоящото производство.

Административен съд – София – град,след като обсъди приложените към делото доказателства,приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори между страните че вследствие на настъпило ПТП на 14.11.2017 г. около 17:20 часа на ищеца е съставен АУАН за това, че в [населено място] по [улица]посока към [населено място] управлява лек автомобил „Волво 444“, с ДК [рег.номер на МПС] и след кръстовището с [улица]е реализирал ПТП с движещия се автомобил „Ф.“,с ДК [рег.номер на МПС] ,като нарушението е квалифицирано по чл.20, ал.1 от ЗДвП.Въз основа на съставения АУАН е издадено НП №17-4332-026455/21.12.2017г. от началник група при отдел „Пътна полиция“-СДВР,с което на ищеца му е било наложено административно наказание на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.IV-то ЗДвП- глоба в размер на 200 (двеста лева) лв. за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП.С влязло в сила решение от 24.11.2018г. на СРС, НО, 1-и състав НП от 21.12.2017г. е отменено.Видно от мотивите на решението съдът е приел, че в случая причините за настъпилото в кръстовището ПТП не може да се търси вина в поведение ищеца,поради което неправилно е бил санкциониран ,като водач на МПС при създалата се ситуация, както и не може да се приеме от наличните доказателства, че е осъществил нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП.

В исковата молба до съдът адв.Х. е направила искане за събиране на гласни доказателства и допускане на СПЕ по делото,които искания са били уважени от съдът.

С протоколно определение от 14.05.2024г. съдът е допуснал в качеството на свидетел А. Г.–съпруга ни ищеца.От показанията на допуснатият до разпит свидетел на ищеца се установява следното:Св. Г. е възприела състоянието и поведението на ищеца веднага след настъпване на ПТП и е присъствала при съставяне на АУАН,както и при изготвяне на Протокола за ПТП.Св. Г. твърди за настъпили промени в поведението на ищеца след инцидента ,като страх,гняв,нямал хъс за работа и др.Съдът кредитира свидетелските показания,като приема същите за логични и последователни,които кореспондират с другите доказателства по делото.

От заключението на назначената по делото съдебно психологична експертиза, се установява, че психическото състояние на ищеца се е влошило в резултат на ПТП и издаденото НП.Според вещото лице, ищеца е преживял остра стресова реакция изразено в емоционален шок.Така даденото заключение настоящия съдебен състав го кредитира изцяло,като обективно, последователно,безпротиворечиво,безпристрастно и кореспондиращо с приетите по делото писмени доказателства,както и основано на извършен личен преглед и въз основа на непосредствените възприятия на вещото лице.

При така установената относима към спора фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата.

В случая се претендира обезщетение от отменено НП,изразяващи се в незаконосъобразни действия по съставяне на АУАН и издаване на НП.Съдът приема, че макар в случая да се касае за действия и бездействия във връзка с издадено НП, доколкото в ТП № 2/2015 г. на Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че определяща за квалификацията на иска

като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, който го е издал. НП се издава в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт и е резултат от санкционираща административна дейност. Следователно и дейността по неговото издаване може да се приеме като административна дейност. Установи се, че НП е отменено по съответния ред при обжалването му. Предвид това и доколкото исквете са предявени против юридическото лице СДВР, чийто орган го е издал, което съгласно чл.205 АПК е пасивно легитимирано да отговаря за причинените вреди, съгласно [чл. 37, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи](#). Следователно искът за отговорност на държавата за вреди, причинени от незаконосъобразен акт на администрацията, е редовно предявен от надлежна страна, в хипотезата на [чл. 204, ал. 1 от АПК](#), срещу субект по [чл. 205 от АПК](#).

Съдът приема, че не са изтекли предвидените в разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 б. „в“ от ЗЗД погасителни давностни срокове. Според задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3 от 22.04.2005г. по тълкувателно дело 3/2004 г. на ОСГТК на ВКС, началният момент на погасителната давност при искове за обезщетение за вреди от незаконни актове на администрация е датата на влизане в сила на решението на СРС в случая – 24.11.2018г., като исквата молба е депозирана на 22.11.2023г. в деловодството на АССГ.

В разглеждания случай безспорно се установи, че издаденият от администрацията на ответника акт, чийто адресат е ищеца, а именно – наказателно постановление №17-4332-026455 от 21.12.2017г., издадено от началника на група в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е отменен като незаконосъобразен с влязло в сила съдебно решение. Следователно, осъществена е първата от визираните в [чл. 204, ал.1 от АПК](#) предпоставки – отменен като незаконосъобразен акт на държавен орган, издаден при упражняване на административна дейност.

По отношение на втория елемент от фактическия състав на отговорността, а именно вреда, в случая се претендират обезщетения както за неимуществени, така и за имуществени вреди. В доказателствена тежест на ищеца е да докаже твърдението си, че е претърпял твърдяните вреди, които са претърпени именно от незаконосъобразното НП и че тези вреди са в пряка и непосредствена причинна връзка с отмененото НП, която тежест изрично е указана от съда с определението за насрочване на делото.

По първият предявен иск за имуществени вреди в размер на 300 лв. направени разноски за адвокатска защита във връзка със съдебно обжалване на Наказателно постановление № 17-4332-026455 от 21.12.2017г. настоящият състав счита същият за доказан поради следното. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 година на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, съдът следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата – да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително

понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството. Относно факта на настъпване на вредата и нейния размер съдът намира, че на възстановяване подлежат само действително нанесените вреди, т.е. само изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването на НП. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай от представения по АНД №1353/2018г. по описа на СРС, договор за правна защита и съдействие от 15.05.2018 година/л. 26 от АНД № 1353/2018 г./ е видно, че уговореният размер на възнаграждението за въззивната инстанция е заплатен – изцяло и в брой -300 лв., като заплащането е станало преди приключване на съдебното производство, с което процесното НП е отменено с влязъл в сила съдебен акт. Наред с това се установява, че адв. А. действително е осъществила процесуално представителство и защита, като е изготвила и депозирала писмени бележки по делото. Претендираните вреди са доказани по размер и са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното НП, отменено по надлежния ред. Основателността на главния иск обуславя и тази на акцесорния относно законната лихва върху обезщетението, така като е предявен в исковата молба 20.11.2020г.

Относно вторият иск за имуществени вреди 3000 лв. стойността на унищожен л.а. марка „Волво“ 440 с рег. [рег.номер на МПС] собственост на ищеца. В исковата молба се твърди за липсата представен протокол за ПТП от длъжностни лица при СДВР посетили ПТП посочено по горе, както и се твърди за причинна връзка между отмененото НП и настъпилите имуществени вреди. С оглед изложените съображения в исковата молба съдът приема същият за недоказан поради следното. Видно от събраните доказателства по делото при посещение на възникналото ПТП от служители на СДВР, в което ищеца е бил участник на 14.11.2017г. в [населено място] [улица], длъжностните лица при отдел „ПП-СДВР са съставили скица на ПТП/л.5/към протокол № 1709920 за ПТП/л.6/, като също е била изготвена докладна записка по случая. Участниците в ПТП са били запознати с протокола и същите са се подписали. Настоящият състав приема, че в случая не налице причинно следствена връзка за твърдените имуществени вреди-унищожен автомобил и отменено НП, както и не е налице бездействие на длъжностни лица от СДВР. В исковата молба не е посочено в какво се изразява това бездействие и от кое длъжностно лице/а на ответника по делото. Както и какво същото е следвало да извърши по закон, наредба правилник или др. вътрешно-ведомствени актове, но не е извършило. Съдът намира, че основанията на предявения иск са твърде общо формулирани и не дават възможност да бъде определено конкретното противоправно поведение, което служители на ответника са имали спрямо ищеца и което да дава основание за преценка следва ли да бъде ангажирана отговорността на ответника или не. По искове за ангажиране на деликтната отговорност на

причинителя на вредата, от съществено значение е да се индивидуализира противоправното действие по вид, характер, време на извършване. Относно причинно-следствената връзка в практиката си ВКС използва два основни способа за установяване на причинна връзка между противоправното деяние и настъпилите вреди – на първо място се прилага т.нар. теория за равноценността, съгласно която е налице причинна връзка между вредите и извършеното деяние, когато последното се явява необходимо условие за настъпването на вредите. Наличието на причинната връзка се проверява като мисловно се отстрани деянието от цялата съвкупност от условия, предизвикали вредите. Ако вредите настъпват и без да е налице деяние, то причинна връзка не е налице и обратното – ако вреди не настъпват без да е налице деяние, то причинна връзка е налице. За определяне размера на преките вреди се използва т.нар. адекватна теория – преки са само онези вреди, които типично адекватно настъпват вследствие извършеното противоправно деяние. В мотивите на съдебният акт с които е отменено НП съдът/СРС/ е посочил, че част от важните обстоятелства за правилното решаване на делото не са били изяснени от органите на МВР още на място и това е довело до необосновани фактически констатации. Съдът е изследвал поведението на ищеца при управлението на МПС-то преди настъпване на ПТП и не е кредитирал обясненията на другия участник, поради лаконично и фрагментарно описание на обстоятелствата свързани в ПТП. Съдът не е посочил че водача на другият автомобил е виновен за причиненото ПТП или е налице съпричиняване от двамата участници. В тази връзка относно отказано заплащане на застрахователно обезщетение по ликвидационна преписка №210461488/2019г. поради липса на документ доказващ вината на водач на л.а. „Ф. пасат“ съдът приема, че това не може да бъде обвързано с бездействия на длъжностни лица от СДВР, така както е посочено в исковата молба. След постановяване на съдебния акт с което е отменено НП, съдът не е задължил длъжностни лица от ответника по делото да извършат корекция на издадените документи по повод настъпилото ПТП. Видно също и от отговора на застрахователната компания „Generally“/л.65/ до ищеца е посочено, че представените документи не доказват вината на другият водач участвал в ПТП. В случая ищеца не ангажира доказателства и не доказва, че по повод отмененото НП служители на СДВР са бездействали, а е следвало да извършат конкретни действия по закон/правилник, наредба или др./ в определени срок вследствие на което същият е претърпял имуществени вреди в размер на 3000лв. - унищожен автомобил марка „Волво 440“, така както е формулиран иска, поради което същият следва да бъде отхвърлен, като недоказан.

Относно третия иск за имуществени вреди на стойност 800 лв., пропуснато трудово възнаграждение за периода от 21.12.2017г. до 24.11.2018г., през който ищецът е ползвал неплатен отпуск над 20 дни./л.9/ Въпросът за неплатения отпуск е уреден в чл. 160 от Кодекса на труда (КТ). Според този текст работодателят по искане на работника или служителя може да му разреши ползване на неплатен отпуск. Освен разрешение от работодателя Кодекса на труда не поставя никакви други изисквания за ползването на този вид отпуск.

Видно от доказателствата по АНД №1353/2018г. по описа на СРС производството е започнало с издаване на АУАН издаден на 14.11.2017г. на място където станало ПТП и е връчен екземпляр на ищеца и е завършило с постановяване на съдебен акт по АНД №1353/2018г. по описа на СРС на 09.10.2018г. На л.96 от делото е представена служебна бележка от работодателя на ищеца–„Гарантстрой 92“ ЕООД, че Г. е ползвал неплатен отпуск от 01.11.2020г. за 11 дни. Ищеца не представи по делото доказателства в каква връзка е искана и разрешена процесната отпуска, като съдът констатира, че производството по издаване и отмяна на НП от което се претендират имуществени вреди е приключило 2 години по-рано/09.10.2018г./Ищеца не представи никакви доказателства относими към така предявеният иск, включително, че тези дни отпуска са му били необходими да участва в образуваното административно производство. С оглед изложените съображения съдът приема иска за недоказан.

Относно четвъртият иск за неимуществени вреди в размер на 20900 лв., ведно със законната лихва върху тях считано от 22.11.2020г. до окончателното заплащане настоящият състав приема за частично основателен и доказан.

Настоящият състав следва да се посочи, че вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на богатата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Във връзка с претендираните тук неимуществени вреди, ще следва да бъде съобразено, че те се изразяват в засягане на нематериални блага и личната сфера на правните субекти, обхващат последиците от засягането на личността и достойнството на пострадалия и неговото добро име в обществото, неговия емоционален живот, физическите и морални страдания, предизвикани от действия и актове на други лица, както и последиците от накърняване на естетическите му чувства. В съдебната си практика Европейският съд по правата на човека излага, че страданията и унижението, претърпени вследствие на издаден незаконосъобразен акт на администрацията, трябва да превишават неизбежния елемент на страдание или унижение, присъщ на определена форма на законосъобразно наказание. Лицето трябва да е подложено на стрес или затруднения, чиято интензивност превишава неизбежната степен на страдание, присъщо на дадено действие на държавен орган, за да е налице неимуществена вреда.

Незаконосъобразното ангажиране на административно-наказателна отговорност в производствата по издаване на НП и съдебния контрол, осъществяван по жалба против това НП, само по себе си има за последица претърпяване на негативни изживявания. Настоящият състав следва да посочи, че не всяко увреждане обаче е релевантно, а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност. Именно такава степен на увреждане бе установено по делото –показания на

разпитаният в хода на процеса свидетел и заключението на вещото лице, които позволяват формиране на извод, че се касае за характеризиращо се с продължителност и по-висока степен на интензивност увреждане. Налице е доказана причинена на ищца неимуществена вреда, която е пряка последица от отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление. Посочените вреди са нормална последица от упражнената незаконосъобразна принуда и са достатъчно конкретизирани и установени. Поради характера на неимуществените вреди, те могат да се търпят само от физическо лице, чиято психика и здраве са засегнати неблагоприятно от административна дейност. Претърпените вреди вследствие на издаденото наказателно постановление са в резултат от незаконосъобразното ангажиране на административно-наказателната отговорност на лицето – притеснение от това, че е обвинен в деяние, което не е извършил, отрицателно повлияване върху поведението на лицето, тревожност, довели до промяна в личностното му поведение. Вмененото за извършено от ищеца деяние засяга обществените отношения, касаещи безопасността на движението по пътищата, свързано е с причинено ПТП между двама участника, при което обаче служителите на ответника не са направили всичко необходимо още в най-ранния етап да установят точно фактичката обстановка, така като е посочил в мотивите си СРС. Това от своя страна е допринесло в най-голяма степен за негативните преживявания на ищеца. Настоящият състав следва също да отбележи, че за период от 21.12.2017 г., когато е издадено НП и е отменено с решение от 09.10.2018г. на СРС, на ищеца следва да се има предвид при определяне на размера на обезвредата. Относно размера на претендираните неимуществени вреди следва да намери приложение разпоредбата на [чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/](#), като размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се определя по справедливост. Понятието „Справедливост“ е морално – етична категория и включва съотношението между деянието и възмездието. Всъщност факта на осъждането само по себе си има характер на овъзмездяване, а размера на обезщетението като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди следва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериалните блага и интереси и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така, че обезщетението да не бъде средство за неправомерно обогатяване. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размера на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице. В тази връзка следва да се съобразят характера, вида, времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериални интереси, като се вземат предвид и икономическия стандарт към момента на увреждането, така, че обезщетението да не бъде средство за неправомерно обогатяване. В случая,

като се отчетат естеството на незаконосъобразната административна дейност – съставяне на АУАН и издаване на НП, с което на ищеца е вменено едно административно нарушение причиняване на ПТП и характера, интензитета и времетраенето на негативните преживявания, за период от няколко месеца, от започване на административно наказателното производство, до приключването на производството по съдебното оспорване, при съобразяване с това, че негативните последици и след това не са останали в миналото и реално са дали отражение върху емоционалното състояние на ищеца, се приема, че претенцията за неимуществени вреди е несъразмерно висока. Въз основа на изложеното искът за неимуществени вреди иска следва да бъде уважен в размер от 1000 лв., като съдът счита, че този размер е напълно справедлив за възстановяване на претърпените неимуществени вреди, без да се допуска неправомерно обогатяване от обезщетението. Искът до пълния предявен размер от 20900 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

Съдът намира за основателен и искът за заплащане на обезщетение за забавено плащане върху претендираната сума. Съгласно [чл. 86 ЗЗД](#), при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно т. 4 на [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г.](#) на ВКС "При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове...". Вземането за обезщетяване на причинената вреда е възникнало след признаване по законен ред на незаконността на акта на държавния орган. В случая, както бе посочено по-горе, НП е издадено на 21.12.2017 г. и е отменено с постановено на 09.10.2018 г. решение на СРС, което е влязло в сила на 24.11.2018г. – датата, на която е изтекъл срокът за обжалването му от СДВР. От тази дата СДВР се смята в забава. С оглед изложеното, основателно се явява искането за присъждане на лихва за забава върху главницата от 22.11.2020г. така както е предявен иска. Основателността на главния иск води до основателност и на акцесорния за присъждане на законната лихва, считано от датата, от която е поискана, а именно 22.11.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

Относно разноските:

Процесуалният представител на ищеца е представил списък с разноски с молба от 12.12.2024г. Разпоредбата на чл.80 от ГПК, императивно задължава всяка една от страните в процеса, която претендира присъждане в нейна полза на разноските направени в процеса, да представи списък на разноските. Отговорността за разноски по делото е право на едната страна да иска и задължение на другата страна да плати направените по делото разноски от страната, в чиято полза съдът е решил делото. Отговорността за разноски обаче е винаги акцесорна отговорност и макар и да зависи от изхода на делото, то тя не възниква по силата на закона, като следва да е

налице е направено искане от страната, да е определен размерът им и разноските да са действително направени. По въпросите за присъждане на разноски в съдебното производство и тяхното изменение е прието ТР № 6/2012г. от 06. 11. 2013г. на ОСГТК на ВКС. Указанията, които са дадени в това ТР имат задължителен характер за съдилищата. В т. 11 на ТР е посочено, че претенцията за разноски по чл. 80 от ГПК трябва да бъде заявена валидно най-късно до приключване на устните състезания в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция. Видно от протокола по делото от проведеното по делото на 03.12.2024г. в съдебно заседание е, че по приключване на съдебното дирене в първата инстанция за която дата ищца и неговият процесуален представител са били уведомени, ищцовата страна не е представила в списък на разноските и не е направила искане за приемане на списък на разноските по чл. 80 от ГПК. Страната, поискала присъждане на разноски следва да представи списък на разноските в срока, установен в чл. 80 от ГПК-най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. Това по делото не бе направено от ищцовата страна. При неспазването на този срок страната няма право на разноските.

Съдът намира за основателно и направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. Съгласно разпоредбата на [чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ](#) освен разноските по делото съдът осъжда ищца да заплати на ответника и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Видно от данните по делото, тази претенция за юрисконсултско възнаграждение е заявена своевременно в представения по делото писмен отговор. Следва да се посочи, че юрисконсултското възнаграждение се дължи при само при ефективно осъществена защита, като в случая тя е безспорно осъществена от процесуалния представител на ответника, който е представил по делото писмени отговор на исковата молба, присъствал е и в съдебно заседание и е представил писмени бележки по същество на спора. Следователно всички изискуеми предпоставки са изпълнени от и ответника имат право на разноски. Конкретния размер следва да бъде определен съобразно нормата на [чл. 24 от Наредбата за правната помощ](#), към която препраща [чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ](#). Посочената норма от наредбата предвижда, че за процесуално представителство по административни дела възнаграждението което се присъжда е от 100 до 200 лева, като в случая следва да се присъдят разноски в минимален размер от 100 лева.

Водим от гореизложеното Административен съд - София-град, I отделение, 34-и състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. А. Г.,[ЕГН] от [населено място] сумата от 1000 /хиляда/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на отменено,като незаконосъобразно наказателно постановление №17-4332-026455 от 21.12.2017г., издадено от началника група при отдел „Пътна полиция“- СДВР,ведно със законната лихва върху главницата от 1000 лева,считано от 22.11.2020г.,като **ОТХВЪРЛЯ** иска за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди,на главницата за сумата над 1000 лева до пълния предявен размер,съответно от 20900 лева,ведно със законната лихва.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. А. Г.,[ЕГН] от [населено място] сумата от 300 /триста/лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди- заплатено адвокатско възнаграждение по дело №1353/2018г. на СРС, НО, 1-и състав,ведно със законната лихва върху обезщетението,считано от 22.11.2020г.,до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. А. Г.,ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на имуществени вреди в размер на 3000 лв. стойността на унищожен л.а. марка „Волво 440“ с рег. [рег.номер на МПС] собственост на ищеца,във връзка с издаден незаконосъобразен административен акт-НП№17-4332-026455 от 21.12.2017г.,отменен по съдебен ред,като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. А. Г.,ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на имуществени вреди в размер на стойност 800 лв.,пропуснато трудово възнаграждение за периода от 21.12.2017г. до 24.11.2018г.,през който ищецът е ползвал неплатен отпуск,във връзка с издаден незаконосъобразен административен акт-НП№17-4332-026455 от 21.12.2017г.,отменен по съдебен ред,като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Б. А. Г.,ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00/сто/лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия:

